

AIGUA-FORTS

REVISTA D'ART

■ ■ ■ ■ I HUMOR

SURT :
CADA
QUINZE
DIES :

10 CÈNTIMS

En aquesta llotja que tant podria esser de primer pis com de *platea*, s'hi feien comentaris per a tots els gustos; potins senzills sobres els a tors i actrius; es parlava de AIGUA-FORTS i les rialles hi esclataven abundoses.

Un nostre amic i company de redacció s'hi acostà i al temps de fer quatre apunts, les seves orelles foren sabedores de moltes coses.

La conversa acabà d'aquesta manera :

—Què tal la teva dona ?

—No ho sé: fa molt temps que no li veig la cara...

(I com el primer s'estranyés, ja que la seva dona era allà junts a la llotja, continuà)

—Amb la mà de pintura que porta es impossible...

(El teló va alçar-se i el nostre redactor anà depressa a la butaca).

ELS BARS DE LA RAMBLA

El passeig de la Rambla es l'element més típic de Girona, junt empero, amb sota les voltes.

Girona sense les voltes i la Rambla fora una ciutat ben morta, fora un cos sense mica de cor i sense ànima.

Ara la Rambla es a Girona el lloc imprescindible de tot vianant; la rambla es on els discrets de paraules amoroses hi tenen ressó, on es fa política i on s'arregla la Espanya; la rambla a més a més, es un imant on tots els forasters que passen per Girona, no poden marxar sense que ells (encara que no ho sapiguem que tenim rambla) deixin de passar-hi.

Per nosaltres gironins la rambla es el lloc on cada dia passejem, on flirtem les nenes hermoses, on admirem els trajos d'aquestes joves que llueixen la moda; on busquem el chic dels capells amb que elles s'adornen.

Que te la rambla, el nostre *boulevard* que tant ens atregui, que's faci tan imprescindible en la nostra vida casolana de *provincianos*?

Fins ara no sabem res mes de que els forasters passaven per ella per a veure alguns finestrals romànics; que nosaltres anavem a ella per una estranya cosa que no sabem que era pero que quasi, quasi seria perque no hi havia cap més passeig centric que ella; pero ara la Rambla a més de lo que conté, de les nenes boniques, dels finestrals, de les voltes, dels cafés on se fa política, te els *bars* i *confiteries* ont cada dia els nostres *dandys* i les nostres damiselles prenen seient i menjen una pasta i una copa de xeres i riuen i parlen i fan xistes i fins arriben a alguna trepitxada ingenua, tot buscant en el somriure una satisfacció amorosa.

La rambla ha quedat de cop transformada en petit *boulevard*; la plaça bellugadissa del matí resté que veure amb la rambla de la nit que queda un passeig hermós; on les taules que els *bars*, *cafés* y *confiteries* posen en rengleres de llarc a llarc, fan que sobtadament es presenti als ulls un *boulevard*, que encare que no com fora de desitjar, el creiem prou per la nostra vida actual.

Als bars de la Rambla dons, debem aquet canvi en la nostra vida *ramblística* i si son ells els que ens ajuden a fer passar la vida més distreta

i divertida, val la pena d'unes ratlles (encare que estiguin deslligades de tota fórmula literaria), per registrar aquet *cas* en les planes de nostre revista

No ens queda més que desitjar que aquets *cafés*, *bars* i *confiteries* facin el seu *agost* encara que sigui a força de calor i despatxant xarops i orxates.

R.

LA NOIA PRESUMIDA

La noia hermosa sortí de casa seva junt amb la germana i la cosina. Anaven a la Rambla a dançar sardanes junts amb les amigues.

Les sardanes saltirones començaven, i ella junt amb la germana, la cosina i las amigues inseparables, les ballaren amb un delit, amb unes ganes de saltar i jugar, verament ingénues.

Aquell vespre un jove galant's posà al costat d'ella i li deia tot rient, rient lo que el seu cor sentia; ella enjogassada reia, reia tot pensant qu'el jove era molt tonto perque no *estaba hecha la miel para la boca del asno*.

Al contrari, la seva cosina; estava contenta, alegre i amabilíssima ja qu'el jove aquell era el triat per son cor i l'estimava molt, molt.

Anaven les sardanes dançant-se lliurement, quand en faltava una, una sola, que un jove li advertí que tenia una nova per a ella.

Al oir lo volgué saber que era pero aquell jove savent que la nova fora prou per ferla entornar a casa seva sens ballar la última sardana, no volgué dir res; preferí callar.

Ella tota aquella estona rumià i per mes que els joves li preguntessin, li enraonessin ella pensant solzament amb aquella nova, contestava distreta com aquell que porta figures a vendre.

Acabaren les sardanes i s'en anà a casa seva; s'espullà frissosa i quan anà a treure les sabates va veure en la par mes *vistosa* de les mitjes un gros forat que deixava la seva pell descoberta.

Pensà amb aquell jove, amb aquella nova i cregué haver endevinat l'incògnita.

Volgué dormir desseguida i aquella nit la noia presumida somnià lladres, foc, serps, desenganys, i qu' es trobava en el desert devant unes feres que volien devorar-la.

DON JOSEPH.

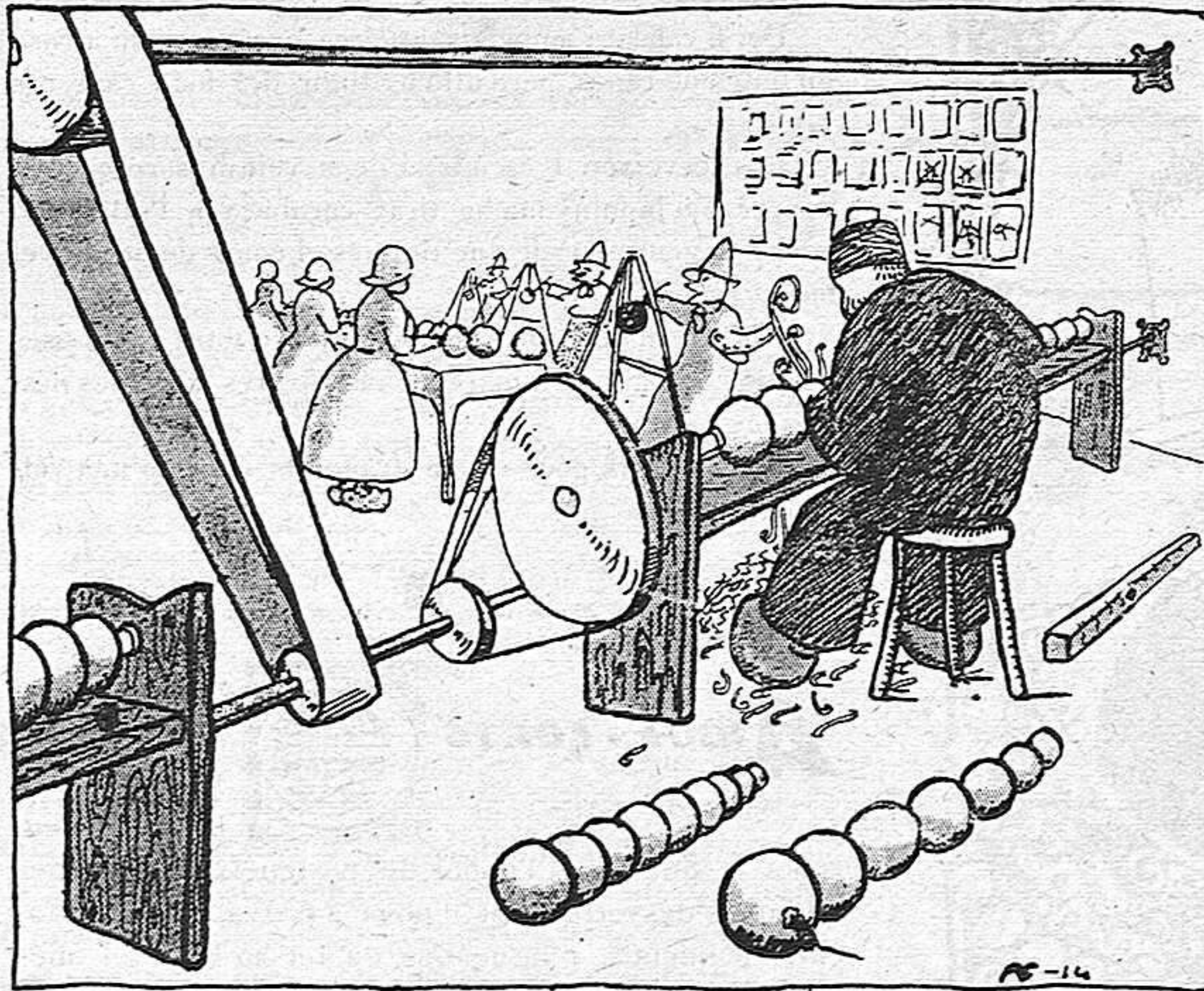
NOTES D'ART

UAN passà l'Orfeò Català per l'estació de nostre ciutat en direcció a Barcelona, la Redacció d'AIGUA-FORTS va creure un deure el ferli un present. Així va fer ofrena an en Millet d'un ram de lloer amb una cinta dels colors nacionals i junt va endressar-li un missatge de felicitació i encoratjament per els triomfs obtinguts en les dugues capitals visitades; París i Londres.

No cal dir com testimoniem una volta més l'ad-

INFORMACIÓ EXTRANJERA

HOLANDA: Obrers tornejant formatjes de bola.

miració que sentim per nostre massa choral i com desitjem que els projectes que pensa realitzar li donguin dies de gloria.

* * *

Tenim una vera satisfacció en anunciar que AIGUA-FORTS està organitzant una exposició de caricatures a «Athenea».

Conta ja amb originals de l'Apa, Coll, Lot, Ego i Isaias, i han promés enviarne, les firmes Adam, Remigius i Babel.

Serà una verdadera i original exposició de caricatures on l'art delicat dels uns, anirà de contrast amb la fortaleza del dels altres.

Els nostres soscriptors rebran una invitació per a visitar-la.

* * *

En «Le Temps» de París hem trovat aquestes ratlles que per tractar de Girona, creiem s'hán de reproduir:

«Fa alguns anys, l'atzar d'un viatge, m'havía dut a una petita ciutat de Catalunya.

Era Girona, antiga plaça forta, aon les muralles daurades pels segles i pel sol varen sostenir l'assalt dels cavallers de Felip l'Hardit i dels soldats de Napoleó

Havía passat el dia corrent les ombres de la senyorial Ciutadella, explorant la penombra austera dels claustres i les tenebres tràgicament espanyoles de les iglesies.

A la nit, a la pintoresca fonda aon jo estava hostatjat, antiga casa amb balcons de pedra cisellada, una remor de passos i de veus, va atreure a les finestres a tota la gent de la casa, estrangers, amos i servidors: entre els hostes de la fonda, s'hi trovaven aleshores dos membres de les Corts, als que els seus electors anaven a obsequiar amb una serenada.

Fou un entreteniment meravellós. Al fons del carrer estret, davant la porta de la fonda, una cinquantena de homes estaven agrupats, cobert el seu cap amb la barretina catalana.

Unes atxes els il·lumina ven, projectant esclats de llum dins la foscor del carrer damunt les cases del poble i dels murs dels edificis.

Començaren a cantar: no em recordo d'haver sentit

mai un chor més admirable; ni entre'ls norruecs ni els russos he trobat jamai més justesa i precisió, més sabor i color populars, i sobre tot un sentit del ritme més expontani.

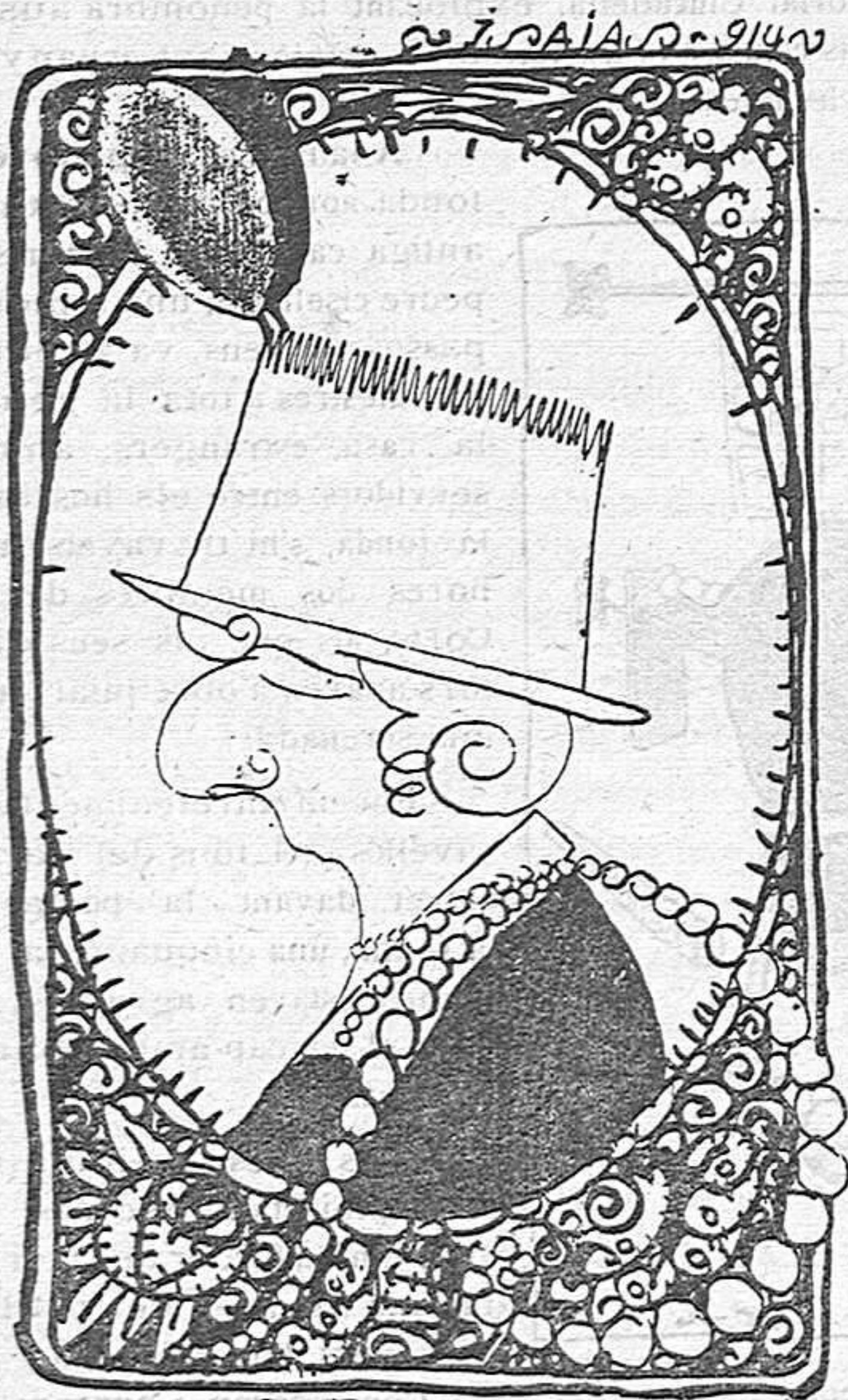
Cantaren primerament, la «Marsellesa», que és a Catalunya el símbol de les llibertats provincials (— ¿de quan ençà?—), una «Marsellesa» estranyament transformada, a la que donaven un curiós caràcter d'arcaisme les entrades successives de les veus; després executar en diverses cançons nacionals, i en totes elles esclatava la mateixa energia i la mateixa vida rítmiques; era un encant...»

NOSTRES ELEGANTS

No ho sé: no tinc suficient esperit poètic per a suposarla de jasé i lliris i roses; però la veig sempre com una immensa toia que engalana nostra Ciutat amb sa joia de llum.

Es seria i alegre a la vegada i dins l'encant de sos ulls profonds, hi viu una ànima virginal, tota simpatia que'ns esclavitza i ens envolta amb sa esquisita familiaritat.

El front es tot éil, tapat per els cabells castany i abundantíssims, que, en rissos—petits nius d'amor—es cotigen sota sos capells, blanc l'un i més blanc encara per les floretes que l'engalanen; negra l'altre orlat amb dos plomells: negre i roig. I sota'ls cabells, el triomf de sos ulls profonds inimaginables...

Estima amb la mirada i diu amb ella, d'una vida plena de somnis i esperances ultra-terrenes. Son per adora'ls aquets ulls, i jo adoro sa bellesa transparent i insondable...

I florides en la austeritat de son traço blau, les mans fines, de camelia rosa...

Son per a ser besades molt lleugerament, ses mans de princesa i tenir eixa gracia com el limit de nostres somnis.

I.

EL COLOR DE MODA

Aixó del *tango* es una vera *pesadilla* que la fatalitat fa qu'ens persegueixi a tot arreu. Obrim un diari i lo primer que veiem fet amb lletres grosses i negres es *Souper tango, Thé tango...*

Sortim al carrer i veiem desseguida color tango per tot: sabates *tango*, trajos *tango*, fins una autoritat ens fa vaixar la vista amb la seva hermilla color *tango*.

Passem per l'Argenteria i un piano deixa anar al aire les notes del *tango*; passem per santa Clara, Ciutadans, etc., i oim també l'infern *tango*.

Si anem al café ens serveixen vermouth *tango* i si anem al *bar* o a la confiteria tot ens ho serveixen color o marca *tango*.

Per fi cansat i embafats de *tango* ens en anem a casa en busca de repós; pero alló es fugir del foc i caurer a les brases.

Ens serveixen l'escudella i ens veiem sorpresos al veurer que la minyona ha tirat carabaça a l'olla a fi i efecte (segons ella) de que tingués el color de moda, el *tango*.

Es una mania que s'ha apoderat de totes les classes socials i que arriba a marejar els nostres ulls i les nostres orelles.

Però durará poc—estem tranquils—es com una volva de savó.

STIL.

AIGUA-FORTS

Es evident que la nostra joventud, l'estimada joventud a la que tenim l'honor de perteneixer, passa per un intens desvetllament i posa a prova les seves facultats inicials, plaguent-se en fer-ho amb el més gran seny i humilitat i el més arrelat optimisme a la vegada.

Diem això perque a la nostra ciutat i en el recolliment de qualque cambra o estudi hi ha qui treballa febrósament, per a donar forma a les seves idees, fer viurer les seves concepcions, enfortir les seves dots naturals i empendre el camí que aconduïx a la espiritualitat de les coses.

En Miquel Planas i Marull, jove amic nostre, ha donat fa poc, modestament, una obra als aficionats a l'escena catalana. Es aquesta primera obra del nostre amic una volada de les que van lluny, de les que infondeixen esperances, de les que posen al descobert una ànima i fan pensar en un futur temperament.

No farem un judici crític de l'obra del amic nostre—un quadret dramàtic, titolat *Reivindicació*; no es hora encare; deixem abans que'l fruit maduri i, per la nostra, esperem-ne una bona collita.

I mentres, constantem que la nostra joventud es desvetlla i posa a prova les facultats que's sent naxer, iniciar-se. . . .

EL rellotje de la Seu senyala en la seva esfera, poc o menys, tres quarts de quinze.

El rellotjer diu qu'está la broca desengranada de la maquinaria i aquesta es la causa de que aquèlla no funcionés amb regularitat.

El *Diario de Gerona* deia que s'hauria de treure pera que no enganyés.

Un maliciós opinava que allò era l'hora de la Catedral.

FA pocs dies, ens deia un abonat a la *Red Telefónica Urbana* que cada dia al matí, les simpàtiques telefonistes escometen amablement—per telèfon, s'entén—als abonats, amb l'obligada pregunta: «¿Hay novedad?»

—Jo no sé perquè ho pregunten, francament—ens deia tot extranyat. I com l'hi diguessim qu'era per si hi havia alguna averia, va respondre vivament:

—Cà, no ho creguin: jo fa dos dies que vaig avisar personalment a la Central que'n feia tres que l'aparato de casa no funcionava, i encare no han vingut a arreglar-lo.

I afegia tot resignat:

—Com no sigui que vulguin que s'els hi avisin les averies per telèfon! però si l'aparato no funciona. . . .

QUAND tothom pensava que aquest any no tindriem istiu i qui diu istiu vol dir calor, que no podriem anar a *veranear* i que l'aigua ens faria venir esgarriances i pell de *gallina*, la Naturalesa ens ha vingut a dir que no hi enteniem res i que ella amb sols dotze hores, per no dir menys, canviava aquell vent molestòs, aquella pluja abominable i aquella humitat, en un temps esplèndid, amb sol cremant i cel blau puríssim.

Aixís, ara diferentment d'allavors tothom creu que no's podrà aguantar aquest temps amb tanta xafagor i es comencen a comprar maletes, els trajos de bany, els berrets de dril i les canyes de pescar. . .

L'aristocràcia gironina ja escull el poble que pod divertir-se millor, i que tingui més festes majors a l'aprop; els que sols pensen en estar uns dies reposats sense fer res i sense diversions, miren aont es pot estar més a la *minié* i poguer anar amb manigues de camisa i portar espadnyes, i els que no poden anar a fora esperen tirar-se al riu (no per matarse) per fer-se passar d'una manera *econòmica* la calor dels dies insoportables.

AIGUA-FORTS també hi anirà a estiuajar i com sigui que les ganacies que obtenim ens permetran anar d'una banda a l'altre, el redactor ens donarà cada número una informació verídica de lo que fan la gent

de Girona als pobles de la Costa Brava, de la Costa de Llevant, de Muntanya, de per tot arreu.

Demanam ara que les famílies ens diguin a quin punt van a recreiarse i aixís no haurem de rumiar tant i la nostre missió ens serà més fàcil.

MAURA, no. Maura Sí. Aquests crits omplenen la vida política ciutadana i ja ha arribat a ferse servir per a reclam i fins per trovarse a un o altre lloc.

—Aont aniràs avui al vespre?

—Jo, ja ho sabs, com sempre: al Maura, sí.

—Dons jo vaig al Maura, no!

— Trovem que ja comença a fer *escudella* i que en Maura val alguna cosa més!

El nostre caricaturista en JOAN COROMINAS

Ens diuen perque no deixem en repòs a la flamant joventud conservadora.

Volem donarlos-hi una explicació. Avui per avui la única força que viu a Girona son els conservadors; avui per avui ells sols es mouen, sigui per una cosa sigui per l'altre; avui per avui donen a enraonar i censurar la seva actuació i si son els únics encare que ho fan en *sainet*, no volem que les nostres planes comentin la seva actuació?

Perque els catalanistes amb tot li haberse insultat a un seu correligionari no han tingut prou valor per a publicar un senzill setmanari? perque els repu-

blicans estan ambadallits esperant *que hablo* el diputat i no fan manifestacions per en Ferrandiz i Bellés?

Perque no hi ha joventud que's sacrifiqui, la butxaca i esperen tots assentats que la feina la facin els altres.

Son negatius!

EN aquella *corrida* del diumenge passat, l'èxit més gros fou el del *cerillero*. El toro sempre li passava entre mig de cames (es tan! llarg!) i el públic entusiasmada cridava:

Qué no veus que el toro no fuma? Qué no li demanes el *criquet*. Av! que t'encendrà!

Altres crits no menys espresius es deixaven oir:

An en^o Peric li cridaven: que no t'en recordes que tens pare i mare? En al organillero li dien: aquestes etxures que no les gastes tocant el piano. En general es cridaven unes paraulotes que la Lliga del Bon Mot tindria que dir-hi. *Aig! Maleta! Burro! Animal!*

I de coses per l'istil un piló, una pila!

L'arcalde enfeinat en veurer xampany en el palco de la presidencia de la *corrida de toros* no's recorda que els veïns del carrer de Talarn quan plou es neguen, perque la teulada del Principal està feta malbé; que a la Rambla surten unes pedres més grosses que'l cap; qu'els carros de les escombreries van destapats; qu'els gossos bagamonts abunden, i aixís seguint, ect., ect.

Te diré; no veieu que el seu carrer es més net que una *patena*; com voleu que sàpiga lo dels altres. Jo, la vritat,estic com el peix a l'aigua.

L'altre dia, en una Societat de Girona, celebraren una vetllada necrològica, en honor a un respectable aenyor.

Entre les poesies que s'havien de llegir i els treballs literaris, si havien intercalat algunes peces musicals, entre les quals varem trovar-hi com a principals, la opereta *Eva*, i una partitura titulada «*Au Champany*». Al final per acabar i com a mostra del bon acert i el *pendant* que feia al acte que s'estava celebrant, varen engegar un vals boston de *Worsley*.

Cosas veredes del Cid...

SENYORS concellers:
Es te de resoldre una qüestió que afecta al bon nom de nostre Teatre Principal.

Fins avui, la companyia que hi ha actuat en ell durant la temporada de Fires ha sigut de ópera; aixó ja es una tradició.

Ara's presenta un dictamen demanant que s'arrendi an en Villagómez.

Aixó Srs. regidors no pot pas esser; aixó seria una enormitat perque no's pot prescindir de la companyia d'ópera; ja que per si sola constitueix un bon número de programa de fires.

Protestém nosaltres d'una manera ben estrident que's vulgui donar el Teatre Principal a una companyia de vers, sigui en Villagómez, sigui en Calvo.

Senyors concellers, no fem riurer a la gent qu'aixó seria una ensarronada!

POTINS

AMB la vista modestament recollida, com una petita monja, he vist passar per entre els rengles de cadires blanques a l'enjogassada Maria Lluisa: el seu recolliment i seriosa pietat contrastar va seriament amb el seu caràcter vialler i alegre: qui l'ha vista passejar per la Rambla, mig-saltant i rient, no hauria cregut que fos la mateixa.

Respectuosament, al passar devant la capella del Santíssim—qu' alabat siga per sempre—ha fet una reverencia ben plena de gracia; i depressa, a passets menuts, ha anat a agenoiarse en un dels reclinatoris de falca i fusta blanca de l'altar de la Verge del Pilar; allí l'he vista pietosa i devota, amb el cap acotat, entre les mans, en mística positura; i no sé perquè m' semblat veurer pujar amunt, amunt, fins a la volta, una tendra oració, hermosa com els seus ulls, demanant a la Verge, protecció i amparo per aquell seu enamorat, qui potser també pensa amb ella i amb les seves rialles franques, en ingrata terra africana

No solem tenir mai desitjos de lo que no tenim ndret a desitjar, però, francament, si poguessim, saquejariem—Deu ens perdoni—el preciós monader d'una bella gironina, de parisina elegancia, per a poderarnos d'uns minuscules retrats seus que sol portar-hi: quan els tindriem, gosariem secretament de la seva contemplació i en l'enveja que, si ho sabien, ens tindrien un il·lustrat peridista i advocat i un originalíssim metje qui sab curar amb més facilitats les enfermetats de la vista que no pas la seva *malaltia de cor*.

GIRONA reacciona: en altres istius, les nostres belles Gdamisel·les, l'encant de la ciutat nostre, apenes ballaven sardanes; aquest any, sí; l'inauguració ha sigut espléndida i hem gosat de la bellesa d'uns compassos marcats graciosament per uns peus minuscules deliciosament calats.....

Beneit sigas, bell istiu, qu'has portat l'alegría a les nostres belles i has tret dels nostres carres la monotonia cançonera d'un etern dia gris, sense colors; beneit sigas, perquè amb tu han vingut les belles nits alegres, i —tot ballant—la florida d'amors, mig oblidats i el subtil discreteig dels enamorats i les estretes de ma dissimulades, i —aprofitant el contrapunt—unes curtes i secretes paraules dites a l'estimada, a

cau d'orella, que l'hi fan baixar la vista i somriurer
deliciosament.....

AL contemplar-ne les Sais
en sos més íntims esplais,
no vos venen temptacions
de cercals-hi relacions?

Qui pogués en dolça pau
rebren el batéc suau
d'aquells cors sense fatigues
de las germanes Artigas!

Qui no ha vist sempre habillats
aquells cossos tornejats
i lluits al darrer xic
de las festives Amic?

I no us haveu ficat mai
sens venir-vos lleu desmai
amb els temptadors escots
de las vaporoses Cots?

No creieu que res faltés
en el lloc ont las Pallés,
las morenes arrogants
exibisin sos encants!

No heu sentit l'alé d'amor
torturar lo vostre cor
al convertir-lo en foguera
les mirades de les Quera?

Si 'ls models fossin iguals
a les Mas engelicals,
quants artistes de figura
cercarian l'esculptura?

No us sentiriu feliç
solsament amb un somris
sortit del llabi finet
d'alguna de les Bonet?

I les gracioses Bosc
a la Rambla 'l fer-se fosc
fruir-vos no us hauran fet
de ses belleses l'esplet?

A las Masó solemniats,
fades pulcres i ideals
si evoqueu amb devoció
no us floreix una oració?

— — **TARJETA** — —

**Perpétua Desoi
MONGAT**

Combinar aquestes lletres de manera que don-
guin el nom, apellido i professió d'una gentil nena
gironina.

Avui he vist, al carrer, a l'incomparable Josephi-
na; en la seva mirada hermosa, tota dolçor, he
notat una vaga expressió de melenconia, una sombra
d'anyorança.

Després l'he vista de colzes a la barana del balcó
pensativa i trista: anyoraba el pas-doble de la tropa
i la fressa característica d'una tartana de cavall fo-
gós.... i per una extraña associació d'idees, se
planýa interiorment dels adelantos de l'industria
anglesa i de la crudel complicació de les máquines de
fer farina.

En aquell moment (misteriós de la telepatia!) un
bordegás qui passava, cantava amb horrible entona-
ció.

«No es bardad que cuan l'ausensia del amort.....»

D'aquella famosa informació que tants comentaris
i felicitacions ens ha portat, n'hem de completar
uns detalls que s'ens varen extraviar.

Era que una d'elles, de lo milloret de la casa,
feia jocs de mans per passar una estona rient, apro-
fitant el temps de berenar i després que en aquell
dia de trons i pedregada, totes elles reunides, varen
ajonallarse pregant a Deu per el bon temps.

Ara sí que no manca cap més detall.

VAREM anar a escometre, quand estavem orga-
nitzant la sortida de AIGUA-FORTS, a un jove
poeta i metje a la vegada, i varem demanar-li uns
versos.

El jove poeta i metje, ens negà la col·laboració per-
que qui feia receptes no podia fer versos, per allò
del *dir de la gent*.

Ell ens va ser ingrati i nosaltres no en volem pas
èsser amb ell.

Un dia d'aquets carrega amb la santa creu del
matrimoni i nosaltres li desitjem un feliç enllàs i
una lluna de mel eterna.

Laurin i Laurita; Deu us faci ben casats!

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera

IMPREMTA DALMÁU CARLES & COMP. - GIRONA.

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

KIN-TON

ANTISSEPTIC

per a fer creixer el cabell

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra**Cucurull--**

—SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Francisco**Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Celler Llach

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Busquets i LlapartCiutadans, 5 - Ferreries Velles, 6
GIRONA

Compra-venta de valors

Ordres de Borsa

Negociació de cupons

Comptes corrents i dipòsits

Giros i canvi de moneda

TELEFONS: Urbà, 88. Interurbà, 53

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Dalmáu Crales & Cie

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

OBJECTES FOTOGRAFICS

Papers, Cartulines Aparells, Plaques, etc.

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes

Trajos per a nins

Corbates, elastics, &c.

Saó de Modes

RAMBLA, 29

Gas. Aigua. Electricitat.

Es cuidan d'instalar-ne

La CASA

Ramon Boix

Carrer de les BALLESTERIES, 17

FARMACIA I
PERFUMERIA**La Creu-Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Narcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

Francisco Solá

Optico i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA